

Gelozie

Mihai Eminescu

Când te-am văzut, femeie, știi ce mi-am zis în sine-mi?
N-ai să pătrunzi vreodată înăuntrul astei inimi.
Voi pune ușii mele zăvoare grele, lacăt,
Să nu pătrundă-n casă-mi zâmbirea ta din treacăt.

Și cum? dar înțelegi tu cum? Cu-acea gelozie,
Ce gândurile-ți arde și inima-ți sfâșie.
Căci mă-ntrebam, se poate c-atât de-mpodobită
Cu inima și mintea, să nu fie iubită?
Căci prea, prea e frumoasă... Dorința-i guralivă,
Ademenirea-i blândă, putut-a sta-împotrivă
Atâtor vorbe calde șoptite cu durere,
Ce aerul îl împle c-un val de mângâiere?
Putut-a împotriva atâtor să steie
Când e așa de dulce și nu-i decât femeie?
Știind că o săgeată din arcul cel cu gene
E chiar durerea însăși a vieții pământene,
Venin știind că este sărutul zânei Vineri,
Venin mi-era suflarea și ochii tăi cei tineri
Și nu voiam ca dâșii cu dulce vicleșug
S-aprindă al meu suflet pe-al patimilor rug;
Și zborul cugetării-mi, mândria din cântare-mi,
Eu nu voiam c-un zâmbet al tău să mi le sfaremi...
Priveai la mine straniu și te mirai că tac...
Tu nici visai că-n gându-mi eu fălcile-ți dezbrac
De cărnurile albe și gingașe și sterpe,
Că idolului mândru scot ochii blânzi de șarpe,
Tu nici visai că-n gându-mi eu fața ta o tai,
Că ce rămase-atuncea înaintea minții-mi, vai!
Era doar începutul frumos al unui leș...
Ba mai treceai cu mâna prin perii tăi cei deși,
Și nici visai că gându-mi te face de ocară
Pentru că porți pe oase un obrăzar de ceară
Și că priviri grozave, ca mâni fără de trup,
Se întindeau asupră-ți, cu ele să te rup,
Și pe cât de frumoasă și gingașă la port
Eu te priveam atuncea c-un rece ochi de mort.

Dar m-ai învins... Pătruns-ai a inimii cămări
Ș-acum lucești ca steaua fatală peste mări
Pe gândurile mele... și treci așa frumoasă
Ca marmura de albă, cu gene lăcrămoase,
Și cum plutești n-atinge piciorul de pământ...

Atârni precum atârnă nădejtile... de vânt.

Mă mișc ca oceanul cu suferințe adânci,
Ce brațele-i de valuri le-atârnă trist de stânci.
Se nălță și recade și murmură întruna
Când lunecă pe negre păduri de paltin luna:
Pătruns el e de jalea luminii celei reci...
În veci de el departe și el iubind-o în veci.
De s-ar lăsa pe sânu-i, din cer vreodinioară,
El ar simți că înăuntru-i cu ceru-ntreg coboară
Și-ar cadența durerea-i pe-al veacurilor mers
C-un univers deasupra-i și-n el cu-n univers.

Astfel domnești pe visu-mi și pe singurătate-mi
Și miști în al meu suflet un ocean de patimi.
Iar brațele-mi s-aruncă ca valurile mării
- Ah, în deșert nici nu pot ca să te dau uitării -
S-aruncă înspre cerul cel luminos, recad
Și mistuit de chinuri ca Tantalus în iad.
Dar în zadar! căci astfel a fost voința sorții
Ca tu să-mi dai durerea și voluptatea morții
Și să-mi răsari din marea de suferințe, înaltă
Ca marmura eternă ieșită de sub daltă.